
A favor del mecenatge

GAI Cilni Mecenes, patrici de la Roma imperial, amic i protector d'autors com Virgili i Horaci, ha passat a la història com el prototip de ciutadà que destina part de la seva riquesa al foment de les arts. Tant és així, que encara avui anomenem mecenes els que segueixen les seves passes, i mecenatge la protecció d'artistes amb la finalitat de facilitar la seva tasca. La família Medici va donar projecció a aquesta pràctica durant el Renaixement. Així, gràcies a la seva generositat, pintors i arquitectes com Fra Angelico, Miquel Àngel o Filippo Brunelleschi van firmar algunes de les seves obres més admirades.

La pràctica del mecenatge s'ha mantingut al llarg dels anys i està estesa als països occidentals. També a Catalunya, on institucions tant públiques com privades donen suport des d'antic als creadors. I, d'un temps ençà, també en donen als qui treballen en projectes d'investigació, socials o mediambientals. Dit això, volem centrar-nos aquí en les professions relatives al sector cultural. I no només pel seu interès intrínsec, sinó també pel seu impacte econòmic: el sector cultural aporta a Espanya gairebé el 4% del PIB i dona ocupació al 2,8% dels treballadors. Si ens centrem en Catalunya, les xifres no són menys explícites: prop de 250.000 persones treballen en l'àmbit de la

cultura, i hi ha 38.000 empreses vinculades al sector.

Amb aquest teló de fons, ahir es va celebrar al castell de Castellet una trobada promoguda per les fundacions Macba i Abertis juntament amb el Departament de Cultura de la Generalitat. Van participar-hi representants d'empreses que inverteixen part dels seus beneficis en equipaments i projectes de la indústria cultural, al costat de responsables de museus o fundacions i d'alts funcionaris de l'Administració estatal o catalana. Tots ells van coincidir en la necessitat d'aprovar una nova llei de Patrocini i Mecenatge, que eixampli el present marc legal i, tal com passa a França, Alemanya, el Regne Unit o Itàlia, afavoreixi el suport a les arts. Aquesta vella aspiració del sector sembla haver despertat l'atenció i l'interès de l'actual Govern central. Però cal anar més enllà i aconseguir com més aviat millor l'aprovació de les esmentades reformes. Vivim un temps en què les retallades pressupostàries se succeeixen sense fi. I, davant l'esmentada reducció dels recursos públics dedicats a la cultura, sembla de plena lògica greixar els mecanismes fiscals que han de propiciar l'arribada de fons privats a l'activitat cultural. El futur de la nostra cultura, com es va dir ahir a Castellet i la Gornal, passa per un model mixt de cooperació entre l'àmbit públic i el privat.